

SLAVČKOV ODMEV

Številka 2, letnik I. leto 2007

ISSN 1854-7796.

OSNOVNA ŠOLA SIMONA GREGORČIČA KOBARID

UVODNIK

*Ogenj v očeh
lahko zaneti
požar v srcu.*

Ana Breška, 9. a

Slavčkov odmev v tokratni številki odmeva z eko vsebinami. Časopis izdajamo ob svetovnem dnevu Zemlje, 22. aprila 2007. Ta dan je za našo šolo poseben dan, saj smo Eko šola in živimo v skladu z eko načeli.

Prispevki, razdeljeni na rubrike, so tematsko zelo različni saj smo jih pisali učenke in učenci novinarskega krožka, nastajali so pod mentorstvom učiteljev in učiteljic pri pouku na razredni in predmetni stopnji ter tudi doma v prostem času. Odražajo naša načela, vrednote, prepričanja, znanja, dejavnosti ... v katere verjamemo in jih živimo, tudi v šoli. Haikuji, nastali v okviru letošnjega natečaja z naslovom Ogenj, spremljajo ostale prispevke.

In še povabilo vsem, ki želite sodelovati s prispevki za naslednjo številko: oddate jih lahko v šolsko knjižnico ali na elektronski naslov:

knjiznica.os-sg-kobarid@guest.arnes.si.

Veliko ognja v očeh in požarov v srcu ... tudi pri branju te številke šolskega časopisa vam želimo!

Učenke in učenci novinarskega krožka,
mentorica: Martina Kozorog Kenda

Ekolistina Osnovne šole Simona Gregorčiča Kobarid

Poskrbeli bomo za čistočo, urejenost razredov, šole in okolice.

SKRBIMO

Raziskovali in predstavili bomo okolje ob in v reki Soči.

RAZISKUJEMO

Spoznali in delali bomo pripravke iz zdravilnih rastlin in sadežev.

SPOZNAVAMO

Skrbeli bomo za živali v naši okolici.

SKRBIMO

Zbirali bomo odpadke, jih ločevali in koristno uporabljali.

ZBIRAMO IN LOČUJEMO

Varčno bomo ravnali z energijo.

VARČNO RAVNAMO

Varčevali bomo z vodo in s papirjem.

VARČUJEMO

Spoštljivo bomo ravnali s hrano.

SPOŠTLJIVO RAVNAMO

Trudili se bomo, da naravo čim manj okrnemo.

TRUDIMO SE

Učili se bomo opazovati in uživati v naravi.

UČIMO SE

Trudili se bomo ohranjati dobre medsebojne odnose.

OHRANJAMO

Z zgledom bomo osveščali in osveščali krajanke o prijaznem načinu življenja v našem okolju.

OSVEŠČAMO

Svet v letu 2070!

Nahajam se globoko v svojih mislih. Natančneje, 63 let v prihodnosti.

Stojim na polju ... okrog mene je ... prazno?!

Ničesar ni! Ni dreves? Ni potočka? NI ŽIVLJENJA? Še nebo samuje ... sivo, brez oblaka. Sonce brez posebnega sijaja motno obseva že preveč pregreto zemljo. Obračam se v krogu, v upanju da bom le uzrla delček živega. Vetrč rahlo popihava in dviguje prah s tal. Ozrem se navzdol ... le steptana zemlja, ne zemlja ... prah. Odpravim se. Hodim, da bi ubežala temu niču. Polje se nadaljuje kot bi bila ena sama neskončnost. V daljavi končno ugledam nekaj, kar bi lahko bilo naselje. Pohitim. Tečem. Gibanje in grozna vročina me utrudita, primanjkuje mi tekočine, prah s tal mi sili v nos. V obupu in nemoči, v tem občutku ujetosti, mi gre na jok. Sama histerija. Nič ne bo pomagalo, če bom jokala. Končno prispem do naselja. Mesto. Se ogromnemu kupu umetne mase lahko reče mesto? Prebivalci gledajo v tla. Ne dvigujejo pogleda. Vsak živi zase. Na njihovem obrazu ni več nasmeha. Bledi so in shirani. Med stavbami se premikajo kot sence, kot meglice. Prosojni so in votli. Nimajo več volje do življenja.

SE ZAVEDAJO KAKO GLOBOKO SO PADLI? S svojo nepotešljivo željo po boljšem, so dosegli vrh, nato je sledil globok padec. Vse naravne mase so iztrošili. Bili so prepožrešni, zdaj pa umirajo zaradi posledic.

Grozno... stresem se od groze in se zazrem v steno svoje sobe od koder sem se prej preselila v prihodnost. Si ljudje res delamo takšno prihodnost? Sama sebe tolažim, da ne bo tako hudo. V 63 letih vendar Zemlja ne more tako razpasti. In poleg tega ... saj je naša znanost tako razvita, da se to skoraj ne more zgoditi. Ni mogoče, ni, ni!!

Zato se znova preselim v prihodnost. Tokrat v bolj prijazno. Ne v kruto in prazno.

Stojim na polju ... okrog mene je gozd. Na zelenih drevesih pojejo ptice in veter veselo šumi skozi listje. Na polju je visoka trava, v njej ogromno cvetlic, na njih so čebele ... vse poje in šumi. V daljavi se zasliši brbotanje

potočka. Tako veselo žubori ... Ležem v mehko travo in se zazrem v sinje modro nebo, po katerem se počasi peljejo snežno beli oblaki. Sonce ima svoj značilni sijaj. Vse je tako živo. Zaprem oči ... preprosto uživam v trenutku. Čutim skupaj z naravo, diham skupaj z Zemljo. Čutim njeno hvaležnost, da je nismo zavrgli. Da smo jo ohranili. Vrača nam z obrestmi. Počasi vstanem, se odpravim do potočka in se zazrem vanj. Kristalno jasna voda. Tako hladna in sveža, da kar vabi k pitju. Rahlo se dotaknem gladine in pokažejo se krogci. Moja podoba v odsevu se popači. Vstanem in se odpravim ob potočku ... hodim počasi in vsak košček narave vpijem vase. V daljavi zagledam gore. Bele so. Dvigajo se v nebo ... Zrak je tako čist, da lahko vidim zelo daleč. V mestu je živahno. Ljudje z rdečico na licih in smehljajem na ustnicah hodijo med drevesi v parkih. Ponosni so. SE ZAVEDAJO KAJ SO DOSEGLI?! Z željo po varovanju okolja so Zemljo napravili takšno, kot si je ne bi mogli zamisliti. Uporabljajo izključno naravne materiale, umetne pa zelo učinkovito reciklirajo. Uspelo jim je! Uspelo jim je doseči cilj. Če bodo Zemljo ohranili, jo bodo lahko občudovali še ogromno časa.

Dve tako različni podobi prihodnosti. Najbrž se vsi strinjamo katera je boljša. Na žalost pa se tudi zavedamo, katera je . Sliko prihodnosti si slikamo sami. In kakršne barve bomo uporabili, i takšna bo slika. Kakršne poteze bomo vlekli, takšen bo naš izdelek. Vzemimo zato prave barve v svoje roke in s prefinjenimi potezami narišimo pravo prihodnost. Pustitmo sive, rišimo pisano. IN NE ČEČKAJMO!

Staša Volarič, 9. b

*Iz dimnika se vije dim,
to pomeni, da je
v hiši – toplo.*

Klara Sabotič, 8. a

*V zubljih
se pokrajina –
prelevi.*

*Iz kupa lesa
v zubljih nastane
hrana za rastline.*

*Ko nekateri zakličejo
"Ogenj!", za druge
pomeni poguba.*

Blaž Uršič, 5. b

*Sveča meče na steno
poplesujoče sence –
ogelj je nemiren.*

Katja Rakušček, 9. b

*Slišim sireno,
pogledam skozi okno,
vidim velik dim.*

*Težko je ogenj
zliti na platno –
vsakič je drugačen!*

Petra Volarič, 7. a

Zala Ivančič, 4. b

Reke narastejo, ko se sneg stopi

Voda

- je potrebna za življenje
- je pomembna za rastline
- je pomembna za deževnike
- v naravi zaliva rože
- izhlapi v oblak

Brez vode

- bi še deževnik umrl
- semena ne vzklijejo
- trava ne zraste
- drevo ne zraste
- riba ne more živeti

Če nebi bilo vode,

- si nebi mogli umiti nog
- ladja ne more pluti
- listi ne morejo poganjati
- rože ne morejo živeti
- močerad bi se posušil
- ne moremo čistiti po tleh
- živali ne bi mogli napajati
- vode ne bi mogli kuhati
- ne bi bilo sneženega moža
- ne bi mogli pomiti posode
- ne bi bili zdravi

Segrevanje ozračja

V ozračje izpuščamo ogromne količine plinov, ki zadržujejo toploto. Posledice vključujejo svetovno segrevanje ozračja. Glavni krivec za to je ogljikov dioksid. Elektrarne izpuščajo 35% ogljikovega dioksida, promet 30%, industrija 24% in domovi 11%.

Povprečna svetovna temperatura se je v zadnjih 100 letih dvignila za več kot pol stopinje Celzija. Leta 1860 je bila povprečna temperatura $14,5^{\circ}\text{C}$, leta 2000 pa 15°C . Zaradi segrevanja ozračja imajo v Afriki zmeraj več sušnih obdobj. Tako narašča število mrtvih zaradi pomanjkanja hrane. Če se bo ozračje še tako hitro segrevalo, se bodo v naslednjih petdesetih letih oceani dvignili za pol metra. Posledica bo taljenje ledu na Antarktiki.

Jana Bajt, 7. a

Mija Tonkli, 2. a

Pesticidi

To so strupene kemične spojine za zatiranje bolezni in škodljivcev. Poznamo jih več vrst: za žuželke, glive, bakterije ... Od teh kemičnih snovi, samo en del koristi rastlinam. Velik del škodljivih snovi se zadržuje v tleh, vodi in pridelkih. Integralno kmetijstvo je vrsta kmetijstva, ki ne uporablja pesticidov. Tudi ta vrsta je uspešna, vendar pridelava manjšo količino pridelkov.

Andraž Ivančič, 9. a

Jan Rosič, 4. d

Gensko spremenjeni organizmi (GSO)

Gensko spremenjene organizme razglašajo kot rešitev svetovnega problema prehranjenosti človeštva. Multinacionalke poročajo da bodo GSO, v kmetijstvu rešili svet! Ali res? Nekateri ljudje nasprotujejo gensko spremenjenim rastlinam, ker se z GSO uničuje naravno ravnovesje in ker ni natančnih raziskav kakšne posledice ima GSO hrana na zdravje človeka in živali.

Patricia Konavec, 7. a

Domen Matelič, 1. a

Posadite drevo

Zakaj je to pomembno?

To je pomembno zato, ker je gozda vedno manj. Z izsekavanjem dreves zmanjšamo predelavo ogljikovega dioksida v kisik. S tem se povečuje učinek tople grede. Če bomo sadili drevesa, bomo dobili več zraka in bolj čisto okolje.

Učinek sajenja dreves!

Od leta 1950 do leta 1980 so se gozdne površine zmanjšale na svetu za 25%. S tem se je povečal negativen učinek tople grede. Podnebje se je v zadnjih letih zelo spremenilo. Zime ne prinašajo veliko snega, poletja so vroča. Vsako občutno zmanjšanje gozdnih površin neposredno vpliva na ozračje v škodo drugih oblik življenja. S sajenjem dreves prispevamo tudi k uravnavanju temperature. S tem bi zmanjšali porabo energije, ki jo porabimo za hlajenje. Privarčevana energija bi zmanjšala svetovno otoplitev za petnajstkratno količino ogljikovega dioksida, ki ga vsrkajo drevesa.

Kaj narediti?

Lahko posadite drevo na svoji parceli. Če ste zainteresirani, lahko k sajenju pritegnete še druge, npr.: vaščane, sorodnike, prijatelje ... Tudi v naslednjih letih ne smete pozabiti na ta drevesa. V prvih letih potrebujejo nekoliko več nege. Če niste prepričani, kje začeti, se lahko posvetujete v arboretumu ali botaničnem vrtu.

Rezultati!

Če bi vsak Slovenec posadil drevo, bi zmanjšali oddajanje ogljikovega dioksida za 360 tisoč ton, porabo energija pa za 800 tisoč kilovatnih ur letno. Tudi z manjšimi količinami posajenih dreves se da veliko narediti. Če bi posadili 100.000 dreves, bi v nekaj letih vsrkala prek 500 ton ogljikovega dioksida. Sajenje dreves je zelo koristno delo.

Andraž Ivančič, 9. a

Vir:

100 preprostih stvari, ki jih lahko naredite za rešitev Zemlje (1992)
Ljubljana: Tehniška založba.

Naš planet Zemlja

Jaz lahko skrbim za naravo tako, da ne kurim v naravi, ker tako onesnažujem okolje. Strupenih tekočin in odpadnih snovi ne odlagam v naravo.

Kadar umivamo zobe, vodo zapremo, da ne teče tudi takrat, ko je ne potrebujemo.

Kadar z avtom kje stojimo na mestu in čakamo, avto ugasnemo.

Prazne steklenice po pitju nesemo v smeti.

V trgovini kupujemo stvari, ki nimajo veliko embalaže. Odpadna embalaža ne koristi naravi.

Hodil bom peš v šolo ali kam blizu, da ne bodo izpušni plini onesnaževali okolja.

Vse kar odteče po naših odtokih – šamponi, mila, čistila, praški in podobno, se vpije v zemljo.

Skrbela bom, da narava, rože in drevesa ne bodo onesnaženi.

V morje ne mečemo odpadkov, ker ribe lahko poginejo.

Ne bomo kadili, ko bomo veliki.

Dišave in osvežilni spreji zraka uničujejo ozonsko plast.

Varčujmo z vodo in elektriko.

učenci 3. in 4. r. PŠ Drežnica

Anja Skočir, 2. a

Zdravilni vodni izviri

Ena izmed znanih zdravilnih rek je tudi Nadiža. V sebi skriva naravne snovi, ki ozdravljajo rane, ekceme, kraste, kožne bolezni in dobro učinkuje proti potenju nog. Še vedno pa ohranja naravno čistočo. Poleti se ogreje, da lahko zaplavamo. Ljudje pravijo, da ni za pitje, ampak samo za kopeli.

Malo manj znan pa je Košronov studenec, znan tudi pod imenom Škudrov studenec in Koštrunova skala. Ljudje so po vodo hodili zaradi njene ekološke čistoče. Dobra je za prebavo. Njena čarobnost pa je, da pozimi okoli potoka ni snega, saj se temperatura ne spreminja.

Zdravilna voda pa izvira pod sv. Volarjem. Ustno izročilo pravi, da se mora popotnik oz. romar, ki je namenjen k cerkvi z vodo umiti po obrazu, še posebej pa oči, saj ima nanje blagodejen učinek.

Tudi v Plazeh izvira zdravilna voda, ki se imenuje Za koreninam. Nekdaj so jo pilibolniki s težavami v želodcu. Danes je ne pijejo več, saj je v današnjem času vse v tabletah. Nekaj časa je bil izvir zanemarjen, sedaj pa ga je PD Breginj očistilo, uredilo in označilo dostop, tako, da greste po vodo lahko tudi vi.

Katarina Mazora, 5. b

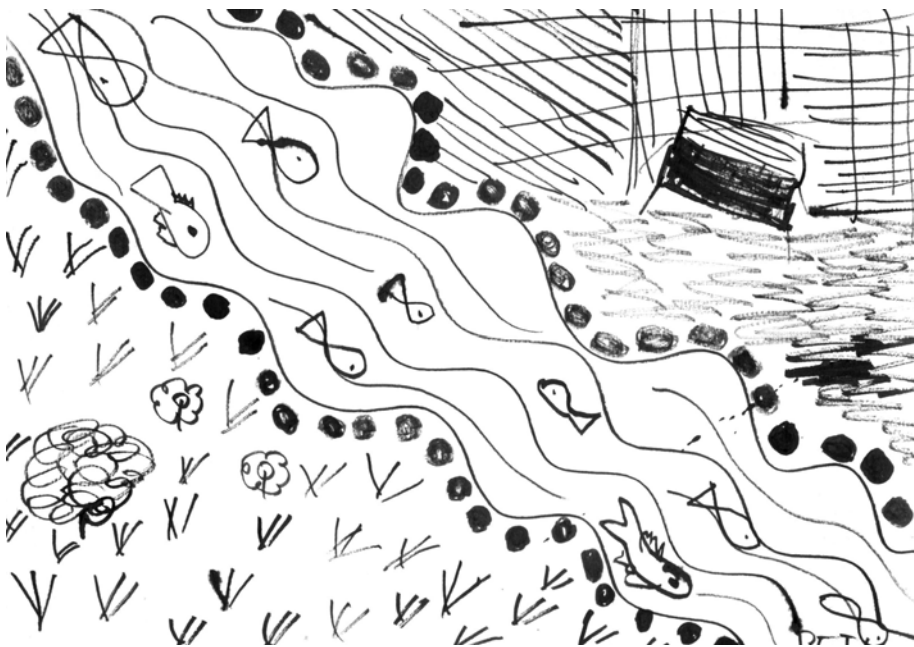
*Kmalu bo Zemlja
izginila v ognju
nestrpnosti.*

Nives Rosič, 9. a

Izvir in Črni potok

Zgodba o izviru v Drežnici govori, da so perice pozimi k toplemu izviru nosile prat perilo. Prihajale so tudi iz drugih vasi, zgodba tudi pravi, da so tam domačini pili vodo. In sedaj še legenda o Črnem potoku, ki se nahaja na italijanski meji in je eden mnogih pritokov Nadiže. Legenda o tem izviru govori, da je ta voda že od nekdaj zdravilna. Že v davnih časih je k njemu hodila umivat oči neka žena iz vasi Prosnid. Že po nekaj obiskih te vode, so se ji kot po čudežu ozdravele. V zahvalo je zaščitnici oči, sv. Luciji v domačo cerkev obesila njeno sliko.

Eva Mazora, 5. b

Elizabeta Cencič, 4. d

Življenje naših babic in dedkov

V drugem razredu smo poleg številnih dejavnosti, raziskovali preteklost naših babic in dedov.

Spraševali smo jih:

1. kako so bili včasih oblečeni?

Včasih so bili oblečeni zelo preprosto. Uporabljali so doma narejene materiale, kot so: volna, bombaž. Sintetike niso poznali. Tudi deklice niso imele dolgih in kratkih hlač; nosile so krila. Žene so uporabljale rute, možje pa klobuke.

2. katera je bila najpogostejša hrana?

Največkrat so jedli jedi brez mesa. Kuhali so: polento, krompir, fižol, repo, zelje in korenje. Poleti so največkrat skuhali mineštro. Niso poznali pakiranega mesa, čipsa, čokolina in raznih pijač kot so fruc, coca-cola, ACE

...

3. iz česa so gradili hiše?

Hiše so gradili iz kamna. Strehe so bile pokrite s slamo. Kasneje so strehe pokrivali s pločevino in tudi s korci. Hiše so imele majhna okna in lesene "ganke".

Naša stara hiša "Ručnovo", ki je danes ni več, je bila prava primorska stavba. Tam je bil sneman tudi slovenski film Kaplan Martin Čedermac.

Meta Stergar, 2. a

*Kapljica veselja
lahko pogasi
ognjeno jezo.*

Darja Josić, 8. b

Mehanik onesnažuje naravo

V vasi je živel mehanik, ki je mislil, da mu je vse dovoljeno. V gozd je vozil različne gume. Vozil je zelo hitro, da se je kar kadilo za njim. S traktorjem je vozil stare avtomobile in olje, ki ga je zamenjal pri avtomobilih. V gozdu niso več rasla drevesa in vaščani so morali postaviti plastične smreke in rože. S kopačem je naredil pot na Triglav. Na Triglavu je postavil veliko tovarno. Imela je velik dimnik. Iz dimnika je prišel črn dim, ki je umazal ves sneg. V dolini ni bilo snega, zato so ga vozili iz Triglava. Sneg iz Triglava je bil zelo umazan, zato so ga morali najprej očistiti, da so se z njim igrali otroci. Vsi so mu govorili, da ne dela prav. Potem se je poboljšal. Vsi so ga imeli radi.

Žiga Matelič, 3. r. PŠ Livek

Meta Stergar, 2. a

Nedeljski piknik v naravi

Bilo je lepo nedeljsko jutro. Tomaž in Tina sta gledala skozi okno kako ptički veselo čivkajo. Spomnila sta se, da sta jima mama in oče obljubila piknik v naravi, če bo lepo vreme.

Mama je imela že pripravljeno meso, kruh, jedilni pribor, serviete in vse druge potrebne stvari. Tomaž in Tina sta se veselila. S seboj sta vzela žogo, badmington in kolesnico. Vse so spravili v avto in se odpravili na pot.

Ustavili so se blizu reke kjer je bila čudovita zelena jasa. Mama in oče sta na jasi zakurila ogenj. Tina in Tomaž sta se žogala na mehki zeleni travi. Minili sta dve uri in vsi so bili že pošteno lačni. Mama jim je postregla s čevapčiči na plastičnih krožnikih. Ko so pojedli sta Tina in Tomaž pospravila krožnike ter jih odvrгла v bližnji grm. Plastično steklenico od soka pa sta od daleč vrgla v reko. Mama in oče sta pogasila ogenj, ter oglje pustila kar na trati.

Proti večeru so se odpravili domov.

Tina zvečer ni mogla zaspati, saj je vedela, da ni prav, ker so na kraju, kjer so imeli piknik pustili onesnaženo naravo. Spomnila se je, da so se v šoli učili kako ohranjati čisto naravo.

Vsi v družini so se strinjali s Tino, da drugi dan odidejo na kraj, kjer so imeli piknik.

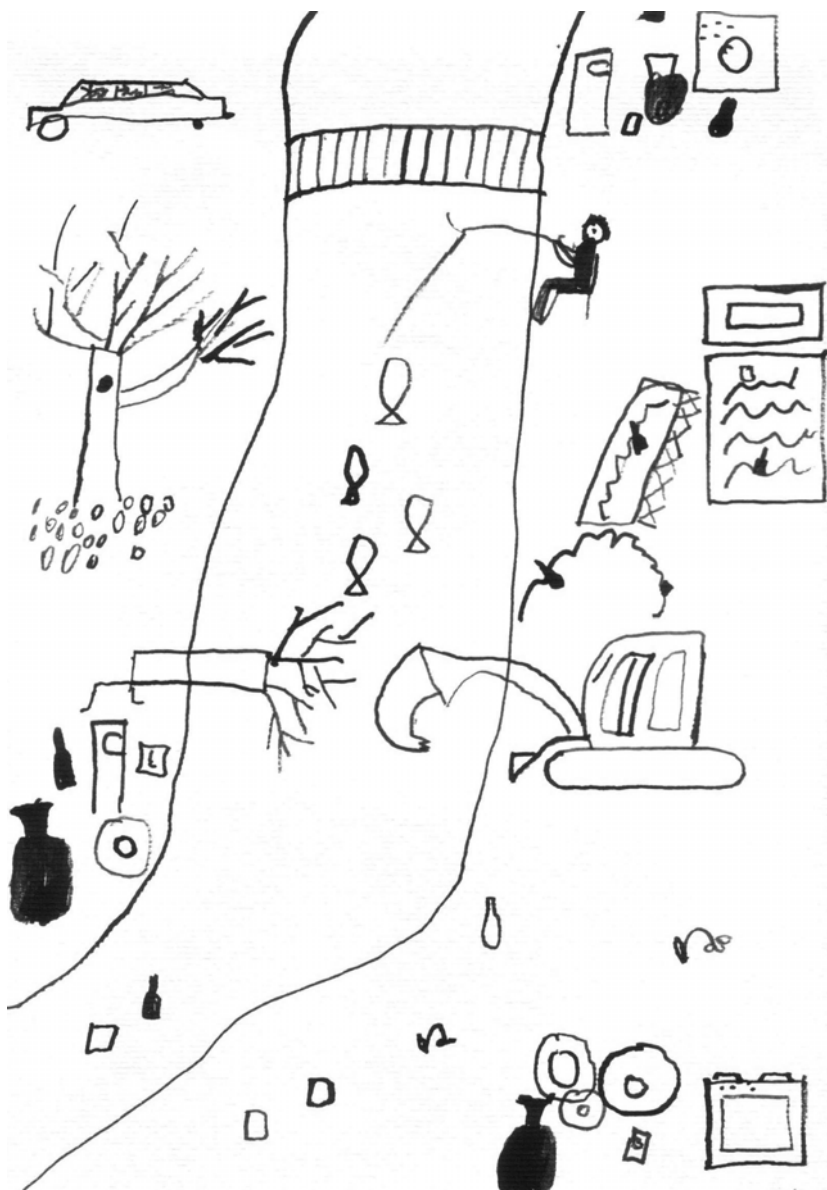
Zgrozili so se, ko so videli poteptano travo, krožnike v grmovju in oglje na travi.

Skupaj so počistili vse odpadne stvari, ki ne spadajo v naravo. Sklenili so, da drugič pustijo za seboj čisto naravo.

Melita Koren, 3. r. PŠ Livek

*Za prvi november
podarimo plamen življenja –
mrtvim.*

Diana Mazora, 8. b

Jaka Skočir, 4. d

Ribe v črnem morju

V Črnem morju, ki se je imenovalo tako zaradi svoje črne barve, so živele samo črne ribe.

V tem morju ni bilo nobene druge barve kot samo črna. Tudi vse rastline so bile črne. Vendar je to nekega dne ribam postalo dolgočasno. Odločile so se, da bi sebe, rastline in tudi morje prebarvale v druge, bolj žive barve. Potem bi bilo vse bolj zabavno. Zato so se nekega sončnega jutra odpravile na dolgo pot. Rade bi našle deželo, kjer bi dobile barve. Ribe so že obupavale, bile so utrujene. Za nekaj časa so se ustavile pri veliki skali, da bi se spočile. Iz pod te skale je prišel velik rak, vendar se je prestrašil velikega črnega tropa rib in zlezel nazaj v svojo hiško.

Ribe so se odpravile naprej in kmalu prispele do lepega morja, mavričnih rib, zelenih alg in sivobelega peska. Ko so to videle so si zaželele, da bi tam živele. Potem pa so se domislile, da bodo to lepoto morja odnesle s seboj. Vendar kako? Ker so bile lačne so se odločile, da bodo najprej kaj pojedle, potem pa se bodo lotile dela. Jedle so alge različnih barv. Ena riba je pojedla rumeno algo in tudi sama postala rumena. Pojedla je še rdečo algo in tako postala rumenordeča riba. Tudi druge so se obarvale. Ko so bile obarvane, so v prazne školjke stisnile kapljice soka teh alg in vse otovorjene, vendar vesele, hitro odplavale domov.

Ko so prispele, so na vsako rastlino, kamen in drugo žival razlile malo tega soka. Kmalu je bilo vse mavrično. Od te lepote v morju se je kar samo od sebe obarvalo še morje. Bilo je lepe sinje modre barve. Življenje v morju in ob njem se je spremenilo. Vse je bilo bolj živahno. Tudi ljudje so to morje bolj spoštovali in pri njem niso več puščali raznih odpadkov, ampak so se v njem raje osvežili in se sprostiti.

Tako Črno morje ni več črno, ampak je še danes lepe sinje modre barve.

Barbara Volarič, 3. r. PŠ Smast

*Orkester padlih dreves
je povzročil –
kres.*

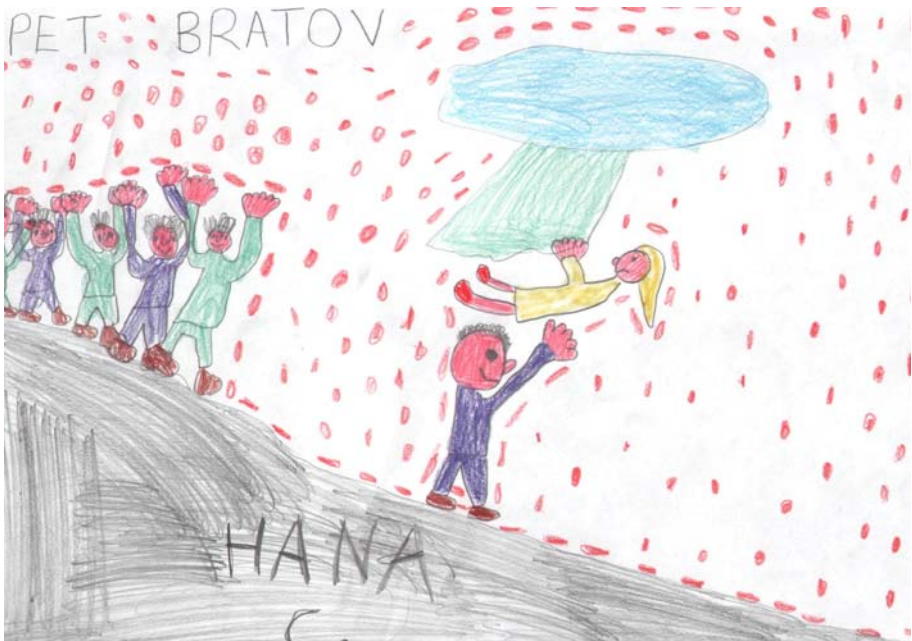
Alja Mohorčič, 8. a

*Pridi punca,
vžgi moj
ogelj!*

Blaž Volarič, 9. a

*Imel je tako ognjene oči,
da sem se kar –
stopila.*

Barbara Koren, 9. b

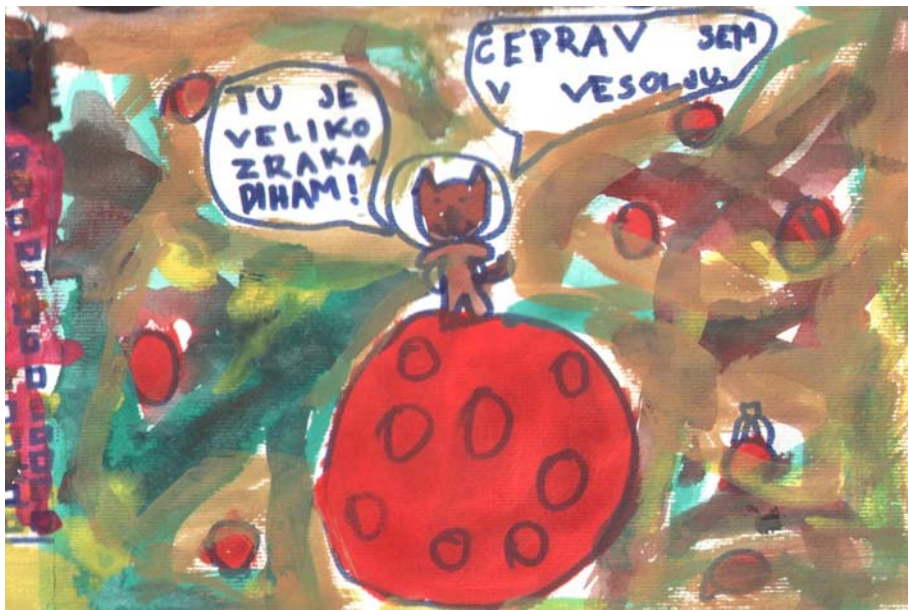

Hana Cukjati, 1. a

Tri ribice

Nekoč, globoko na dnu morja so bile tri ribice. Prvi ribici je bilo ime Zlatka, drugi Rozi in tretji pa Anica. Odločile so se, da bodo šle raziskovat. Ko so raziskovale, so srečale morskega psa, ki jim je rekel, da jih bo požrl. Zlatka je rekla, da jo ne sme požreti, ker je preveč lepa, tudi Rozi je rekla tako, le Anica je molčala. Morski pes pa je rekel, da bo požrl tisti dve ribici, ki sta trdili, da jih ne sme požreti. In res jih je požrl in Anica je ostala sama. Šla je po poti in srečala ribico Lavro. Skupaj sta odšli naprej. Zgradili sta si hiško, potem pa sta šli pogledat naokrog. Zagledali sta veliki skrinji. Najprej sta odprli eno skrinjo, v njej je bil morski konj. Povedal jima je, da so v drugi skrinji biseri. Vzeli sta bisere in z njimi okrasile hišico. Sanjali sta to, kar sta počeli tisti dan.

Tami Kenda ,Sara Leban in Anja Potočnik Fon, 3. r. PŠ Smast

Naš razred

Učenci našega razreda zelo radi sodelujemo, delamo v skupini, sestavljamo zgodbe ... Nekateri smo zelo dobri v športu, zato je tudi večini učencev najboljši predmet športna vzgoja. Naš razred zbira tudi odpadne materiale, papir, kartuše in kemične svinčnike. Čistimo tudi naše okolje. Sodelujemo tudi v projektu Ragazzi del fiume. Med poukom pojemo, računamo, telovadimo, rišemo in seveda tudi pišemo "kontrolne". Učimo se tudi tuj jezik, risati, oblikovati velike in bogate stavke, spoznavamo naše telo in okolje. V našem razredu nas je trinajst. Naslednje leto se nam bodo pridružili tudi učenci podružničnih šol. Učiteljica nas večkrat pohvali. Včasih smo tudi malo poredni, ampak naredimo le kakšno malenkost. Včasih se jočemo, kričimo, se malo pogovarjamo, veliko smejemo. Kar pa se tiče malice, pa se mi zdi, da zdravo in kulturno jemo. Včasih nam kakšen obrok ni všeč, ampak nič za to. Kaj počnemo med odmorom, vam pa ne povem.

V našem razredu se vsak dan zgodi kaj zanimivega, zato vsi radi prihajamo k pouku.

Zala Ivančič, 4. b

Jan Manfreda, 1. a

Zelen planet

EKO šola je za nas,
EKO šola je od nas,

zanjo poskrbimo vsi,
zbiramo vse stvari.

Take ki so nam odveč,
ne vržemo jih več v peč

zbiramo papir, karton
to naš EKO je bonton.

Manj dreves je za podret,
zelen ostal bo naš planet.

EKO šola naš je svet,
v prihodnosti je smeh.

Ločujemo-varčujemo
steklo, plastiko, papir,

ustvarjamo naš EKO svet
v njem najboljše je živet.

Pia Stergar, 4. b

*Ogenj je luč,
ki gori, da nas v temi ni –
strah.*

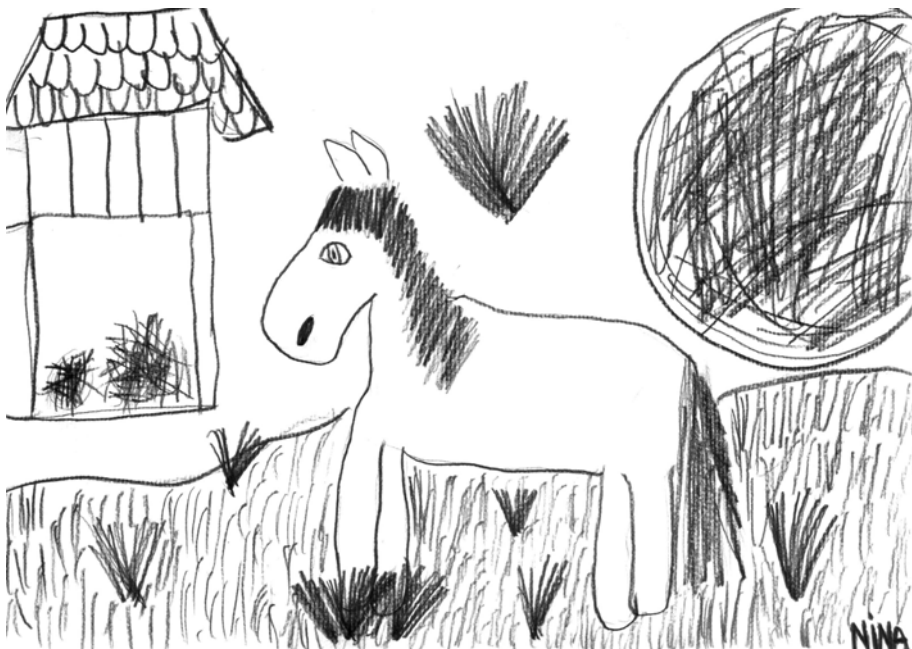
Veronika Volarič. 5. b

Hrepenenje

Nekje v daljavi sreča si,
do nje neskončne
so poti.

Ne vem za pot, ki tja drži,
želim, da našli
bi jo vsi.

Melanie Likar, 5. a

Nina Uršič, 4. d

Ladjica

Ladjica po morju pluje,
mimo trat zelenih,
mimo hribov in dolin,
ladjica potuje.

Kmalu ladjica pripluje
do razdivjane reke
in reka jo odnese
pod slapove visoke.

Pod slapovi pa
pot se konča,
saj ladjica tam pod
slapovi svoj dom ima.

Petra Koren, 5. a

Hana Cukjati, 1. a

Moje počitnice!

Počitnic se že veselim,
na morje rada bi odšla.
Potiho res si to želim,
na soncu bi uživala.

Tako je zdaj že nekaj časa,
mi šola spati ne pusti.
A srček moj se že oglaš,
morja šumenja si želi.

Vse to je zame res naporno,
a premagala bom jaz vse to.
Obnašala se bom vzorno,
in vem, da morje moje bo!

Eneja Volarič, 5. a

Dženan Čebić, 1. a

Na morju

Ko mi vsi na morje gremo
takrat se nam zdi vse lepo.

Usedemo se na vlak, v avto
in včasih celo na ladjo.

Na morju se plavamo, potapljam
kar želiš delamo.

Tako nam hitro čas beži
pa spet doma moramo biti.

Manca Raholin, 5. a

Nina Čebokli, 2. a

Moj čolniček

Nekoč sem našel majhen čolniček, na njegovem kljunu pa je sedel ptiček.
Ko sem prišel bliže, je ptiček odletel, jaz pa sem majhna vesla vzel.
Nato pa sem odplul na odprto morje, tja kjer neskončno je obzorje.
Tam sem gledal sončni zahod, pa velike jate ribic, ki plavajo na vzhod.
Ko pa sonce je zašlo, je nebo postalo temno.
In je veter pripihljal, s seboj oblake pripeljal.
Pa se je dež ulil, jaz pa sem hitro čoln zapustil.
Saj sem veslal, kolikor le hitro sem mogel in znal.
Čoln pa sem zapeljal na breg in se hitro stekel preobleč.
Potem pa sem pozabil nanj ter nisem nikdar več stopil vanj.

Meta Uršič, 5. a

Žan Kravanja, 2. a

Zlata ribica

Ribica nekam hiti in meni se zdi, da jo nekaj skrbi.
Ribica hiti, da še krap jo ne ulovi. Ko pa krap jo dohiti,
jo vpraša kam in "zaki" saj se nikamor ne mudi.

Jure Kurinčič, 4. r. PŠ Smast

Matic Berginc, 1. r. PŠ Livek

Soča

Soča izvira tam daleč za gorami,
v prelepi gorski dolini Trente.

Prebija se skozi soteske in
s svojim tokom ustvarja med
potjo iz kamna prelepe stvari.

Poleti je ob njej vedno polno
turistov, ki se v njej ohladijo,
pa tudi kakšno postrv ulovijo.
Kajakaši pa se po njej spustijo
in brzicam kajak prepustijo.

Soča je najčistejša reka,
pozna jo cel svet.
Njena barva in čistost
vsem je v ponos.

Občudujejo jo vsi,
a varovati moramo jo mi,
da ostala bo naš biser, naš zaklad
še tisoč dolgih let.

Matej Manfreda, 5. a

*Z ognjem se je začelo,
z ognjem se bo –
končalo.*

Tomaž Rutar. 8. a

Soča

O Soča, ti prelepa Soča,
tako lepa si zelena.
Matija se po tebi
s kajakom vozi,
Matija obrne na glavo.
Joj, kaj bo zdaj?
Matija reče le: "Ojoj!"

Andrej Ivančič, 5. a

Tinkara Uršič Fratina, 2. a

Zaživi z naravo

Ko gledam v naravo obujam spomine
le nanjo,
ko cvetela je v cvetju,
v cvetju nepozabnem.

Zemlja dala ti lepoto je,
a ne veseli se,
ker s časom mine vse,
kot solza izlije se.

Sedaj pa žalost jo obdaja,
saj jesen prihaja.
Cvetovi prelepi ne osujte se nikar,
saj lepota vaš je dar.

Saj tudi jesen prekrasna je,
ko preliva v barvah se vsega
kot mavrica neba.

Človek, ne sprašuj zakaj,
saj lepota narave je čar,
a človeško oko prepozno
spoznalo bo to.

Zaživi z naravo,
začuti to rano,
ki človek naravi dela jo
zaman.

Anja Uršič, 9. b

*Naš ogenj gori,
dokler se srce ne –
ustavi.*

Petra Koren, 5. a

RADIJSKA IGRA

Skrivnost starega mlina

Nastopajoči:

- pripovedovalec
- mlinar in žene
- živali
- čudežna bitja

V mlin pride demon

Demon: Uničil bom mlin.

Mlinar: Nikar ne uniči mlina!

Demon: Potem pa mi daj zlati meč!

Mlinar: Kje pa naj ga dobim?

Demon: Pojdi na ledeno goro, na vrhu gore je zapičen v skalo.

Mlinar: Kako naj ga izvlečem iz skale?

Demon: Znajdi se kakor veš in znaš. Če pa nočeš, lahko tvoj mlin spremenim v prah.

Mlinar se odpravi na ledeno goro. Hodi en teden, pa pride do velike skale. Na skali vidi zlati meč. Naproti mu pride kača.

Kača: Kaj iščeš tukaj?

Mlinar: Meč sem prišel iskat.

Kača: Do meča ni še noben prišel, bodi previden!

Mlinar: Previden bom.

Mlinar pleza in končno pride do vrha.

Zmaj: Kaj iščeš tukaj?

Mlinar: Po meč sem prišel.

Zmaj: Še eden, ki ne bo preživel.

Mlinar: Demon me je poslal po meč.

Zmaj: Vzemi meč!

Mlinar vzame meč.

Zmaj: Zdaj pa hitro pojdi!

Mlinar nese demonu meč in demon se nikoli več ne vrne.

Miha Tonkli, 4. a

Ana Karina Fon, 4. a

Skrivnost starega mlina

Pripovedovalec: Nekoč za devetimi gorami in za devetimi vodami je stal star mlin. Nekega dne je neko dekle z imenom Mojca prišlo v mlin. Videla je ubogega malega zmajčka, ki je bil zapleten v veliko pajčevino. Rekla je:

Deklica: Kdo si in kako si se zapletel v pajčevino?

Zmajček : Zmajček Zaj sem. Bil sem radoveden in pristal sem tukaj. Je zajecjljal.

Deklica: Ne morem te spraviti iz pajčevine. Ampak imaš kakšno idejo, kako bi te spravila od tukaj?

Zmajček: Seveda! Pojdi v veliko jamo ob robu gozda in povej, da sem se zapletel. Pa pohiti! Strah me je zato, ker je tu tako temno in vrata škripajo.

Mojca je res šla v veliko jamo, tam pa jo je prestrašil velik zmaj z dvema zmajčkoma Zojem in Zanom.

Deklica: Nič mi ne stori, ne bom vam vzela otrok!

Tata zmaj: Ne boj se dekle, nič ti ne bom storil, samo povej mi, čes si kje srečala majhnega zmajčka.

Deklica: Ja, zato sem prišla! Potrebuje pomoč, ker se je v starem mlinu kjer straši zapletel v pajkovo mrežo.

Tata zmaj: Hvala deklica, zdaj ga bom šel rešit.

Vsi so odšli v stari mlin, kjer ji je prestrašil škrat.

Škrat: Izginite proč od mojega mlina, ali pa boste ob glavo.

Tata zmaj: Ne bom šel stran od tukaj, dokler ne dobim svojega zmajčka Zaja nazaj!

Škrat: Ne dam ga, dokler mi ne prineseš zlatega meča iz Zlate gore.

Tata zmaj je šel na Zlato goro po zlati meč. Na poti je srečal podgano, ki je bila prepričana, da zlatega meča ne bo dobil.

Podgana: Kam pa kam zmaj?

Tata zmaj: Po zlati meč grem.

Podgana: Ne bo ti uspelo, saj Zlato goro varujemo podgane.

Tata zmaj: Jaz sem nepremagljiv, uspelo mi bo!

Tata zmaj je na koncu dobil zlati meč, ga odnesel škratu v mlin in dobil nazaj svojega malega zmajčka Zaja

Maša Marksl, 4. a

Tina Kurinčič, 4. b

Potoček

Nekoč je visoko v gorah na dan prikukal majhen potoček. Ozrl se je okrog sebe. Videl je visoke vrhove, pokrite s snegom. Svetlikali so se v soncu, nebo je bilo sinje modro in travniki so pravkar ozeleneli. Bel sneg z vrhov se je topil in napajal potoček. Zato je bil potoček mrzel in čist, da ga daleč naokoli ni bilo takega. Pozdravil je zajčka, ki je pravkar pritekel mimo. Približal se mu je tudi kozorog z dvema mladičkoma. Popili so nekaj požirkov vode in odhiteli naprej proti vrhu. Potoček je pogledal še v oblake, pomežiknil v sonce in poduhal rože. Nato se je tudi on odpravil. Po bregu je počasi stekel v dolino in medtem poslušal ptičje petje. Bil je zelo srečen. Tekel je skozi gozd, kjer je srečal veliko živali in z njimi poklepetal. Rekle so mu, da so ga zelo vesele, ker se ob njegovi čisti vodi lahko odžejajo. Gozd je postajal redkejši in pojavili so se travniki in pašniki. Na pašnikih so se pasle krave, ovce, kože in konji. Tudi oni so bili potočka zelo veseli.

Kmalu je prišel do prvih hiš in se veselil novih dogodivščin. Zagledal je otroke, ki so se igrali. Upočasnil je svoj tok in jih opazoval. Nekateri so se lovili, drugi so se skrivali, tretji pa so samo sedeli ali čofotali ob vodi in se pogovarjali. Potočku so bili otroci všeč in rad bi se jim pridružil pri igri, vendar ga je radovednost gnala naprej. Čisto na koncu vasi je opazil dečka, ki je zamišljeno strmel v vodo. Potoček mu je pomahal, toda deček je ostal resen.

Kaj mu je? je razmišljal potoček in hitel dalje.

Srečal je še nekaj ljudi, vendar so bili vsi preveč zaposleni in potočka niti opazili niso. Kmalu je prišel do dveh moških. Stala sta ob bregu. Mislil je, da sta tako prijazna kot otroci, zato ju je hotel pozdraviti. V tistem trenutku pa je trčil v nekaj trdega. Zbolelo ga je, pogledal je naokrog in videl, da je trčil v star, zarjavel hladilnik.

Kaj dela tale v vodi?

Potoček je bil zelo presenečen. Pogledal je oba moška in videl, da sta pravkar vanj vrgla staro kolo. Pohitel je naprej. Še bolj se je prestrašil, ko je videl, da je v vodi vedno več smeti. Voda je postajala vedno bolj umazana. Svoje prijatelje ribe in rake je hotel vprašati, kaj se dogaja. Toda rib in rakov

že davno ni bilo več. Potoček se je počutil osamljenega in utesnjenega, kajti ljudje so mu zazidali strugo, ker se jim je zdel lepši.

Vse skupaj je bilo zanj preveč. Ni mogel več zdržati, zato je začel jokati. Debele solze so mu polzele po obrazu. Voda je postala motna, divja in vedno bolj je naraščala. Oblak in veter sta videla, kaj se dogaja, zato sta se odločila potočku pomagati. Oblak je z gromom in strelo poklical vse dežne kaplje, ki jih je poznal. Takoj so prišle in začelo je močno deževati. Veter pa je z najvišjih gora poklical najmočnejše vetrove. Začelo je močno pihati. Deževalo je kot iz škafa in veter je zavijal okoli vogalov. Potoček je narasel in prestopil svoje bregove, tudi zazidane. Voda je poplavlila hiše in ceste, veter pa je odkrival strehe in ruval drevesa. Ljudje so bili zelo prestrašeni. Nekateri so celo splezali na strehe hiš, ki jih veter še ni odkril.

Začeli so se spraševati, kaj so storili, da jih narava tako kaznuje. Deček, ki je tako zamišljen stal ob potoku, pa je vedel, zakaj. Povedal je odraslim, da potoček poplavlja zaradi smeti in ostale navlake, ki so jo vanj zmetali. Odrasli so se zamislili nad svojim ravnanjem. Vedeli so, da ima deček prav. Obljubili so potočku, da vanj nikoli več ne bodo metali odpadkov.

Ko je potoček to slišal, se je silno razveselil. Oblaku in vetru je naročil, naj prenehata. Na nebu se je pojavila mavrica. Veter je priklical tople sapice in posušil premočene hiše, ceste, travnike, polja in gozdove. Ljudje so uredili svoje hiše, nato pa so se lotili čiščenja potočka. Vsak je vzel vrečko in rokavice, obul škornje in se lotil dela. Potoček so čistili kar sedem dni. Bili so presenečeni, koliko smeti je bilo v potočku. Pobrali so na kupe odpadkov in jih s tovornjaki odpeljali na pravo smetišče. Z bregov potočka so odstranili beton, otroci pa so jih zasadili s pisanimi rožami. Potoček jih je z velikim veseljem poduhal. Kako lepo so dišale! Ker je bila voda v potočku zdaj čista, so se vanj vrnile ribe in raki.

Potoček je bil presrečen. Zabrbotal je od veselja. Ljudje so od takrat naprej zelo lepo skrbeli zanj. Drugače so začeli gledati na naravo in zanjo so veliko bolj kot prej skrbeli. Potoček jim je njihovo dobroto z velikim veseljem tudi vračal. Pojil je živali in rastline, v vročih dneh pa je vaščanom nudil prijetno osvežitev. Bil je najčistejši in najsrečnejši potoček na vsem svetu.

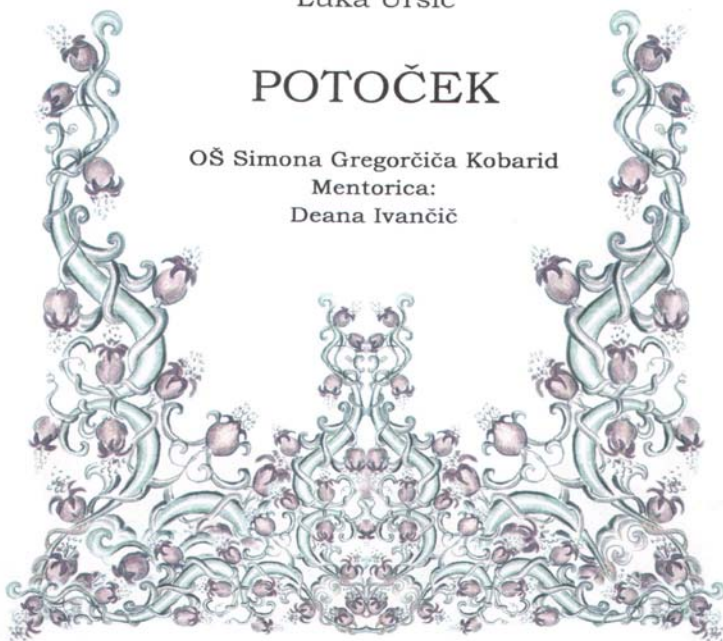
Literarni natečaj
Z DOMIŠLJIJO NA POTEPI
2006/07
Razredna stopnja

4. mesto

Luka Uršič

POTOČEK

OŠ Simona Gregorčiča Kobarid
Mentorica:
Deana Ivančič

Šolski časopis učencev Osnovne šole Simona Gregorčiča Kobarid

Avtor risbe na naslovni strani: Patrik Bašelj, 4. b

Mentorica: Martina Kozorog Kenda

Uredniški odbor: učenke in učenci novinarskega krožka

Oblikovanje in prelom: Ciril Makovec

Izdala OŠ Simona Gregorčiča Kobarid

Gregorčičeva ulica 18a

5222 Kobarid

april, 2007